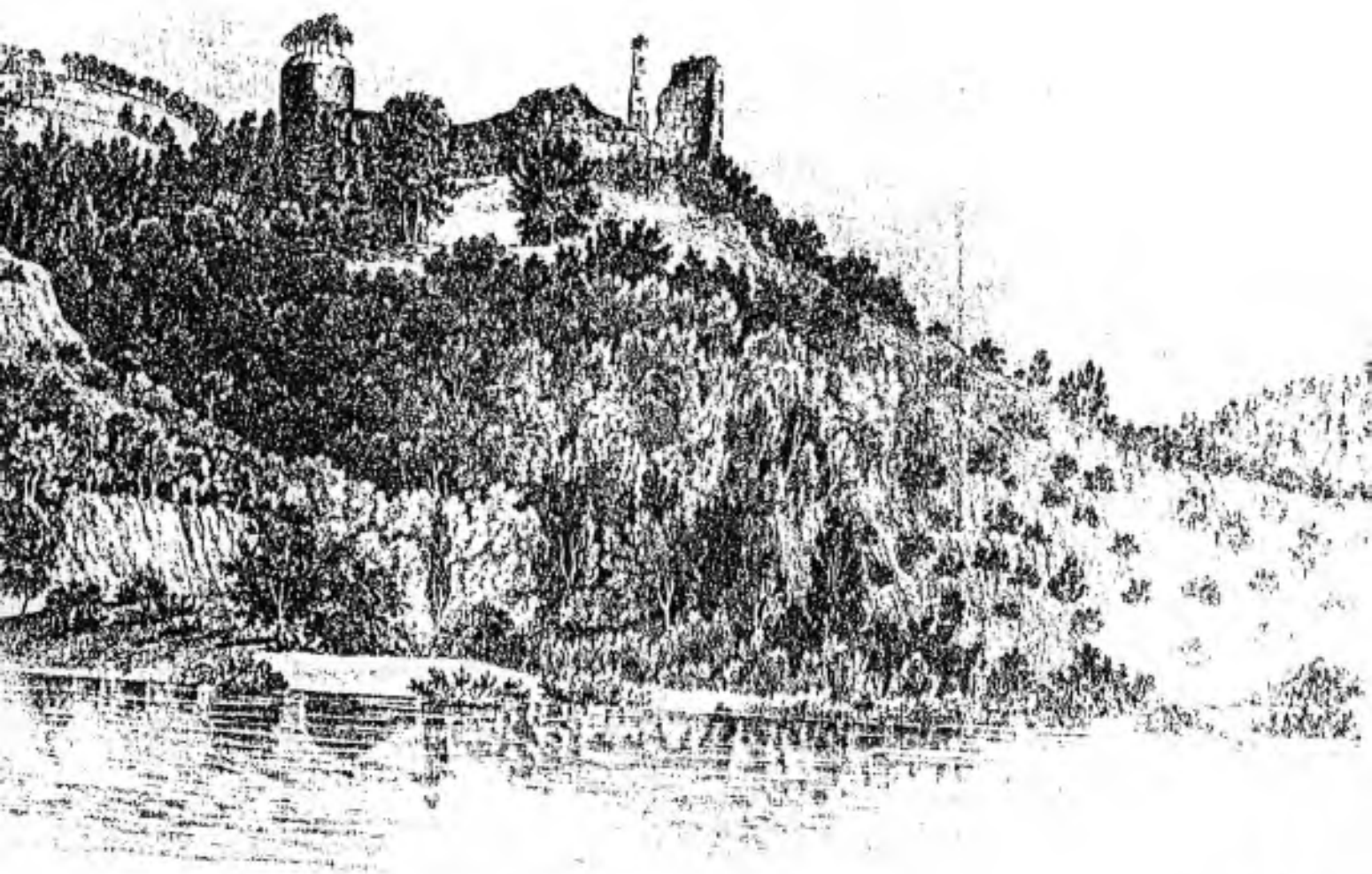

TYŘOVSKÝ HEROLD

14

Na titulní straně rytina Týřova od F.A.Hebera
z roku 1848 .

Milí čtenáři,

jak Vám prozradil bystrý postřeh, držíte v ruce první číslo zbrusu nového časopisu. Dovolte nám tedy několik slov na úvod.

Každý pravděpodobně prošel obdobím, kdy ho napadla ona báječná myšlenka vydávat nějaký časopis. U nás vyvrcholil tento pubertální sklon až nyní - s tou nevýhodou, že se od lidí našeho věku očekávají pouze seriózní a uvážené skutky. Zjištění, jak je vydávání časopisu náročnou záležitostí, přišlo až po veliké reklamě, takže již nešlo couvnout. Přesto zatím ničeho nelitujeme.

A proč zrovna TÝŘOVSKÝ HEROLD ? Název by odpovídal spíše památkářskému bulletinu než časopisu tohoto typu. Ale pokoušíme se již v názvu naznačit určitý tematický směr obsahu listu, který je dán naším okouzlením hlubokými hvozdy Křivoklátska-Týřovska.

Jaký by tedy měl být TÝŘOVSKÝ HEROLD ? Především takový, jaký ho udělá redakce ve spolupráci s čtenářstvem. Zjevně není v našich silách bavit pasivní čtenáře. Vítráme tedy příspěvky vesměs na veškerá témata. Budeme se snažit vydávat časopis trampský, nikoli však ortodoxní, proč se neobávejte poslat nám v podstatě cokoli /povídky, písně, básně, kresby, fotografie.../. Nebráníme se ani dílkům přejatým. Požadujeme však apolitičnost a slušnost jakéhokoli projevu /s přihlédnutím, že občasné hrubší slovo je kořením jazyka/. Budeme mít snahu zveřejnit toho co nejvíce, ale věříme, že se dopisovatelé neurazí, ponecháme-li si právo rozhodnout co otiskneme.

Na závěr hrstku organizačních záležitostí. TÝŘOVSKÝ HEROLD je čtvrtletník. Po zvážení vlastních možností jsme se rozhodli jít ve stopách klubu Rychlých šípů a posílat několik exemplářů po čtenářských trasách s tím, že čtenáři nebudou platit za přečtené číslo desetník Jiřímu Rymářovi... Na poslední straně je předběžně sestavený soupis té které trasy. Pokusili jsme se ho sestavit tak, aby list mohl být plynule předáván. Neotálejte, další čtenáři čekají /věříme, že až se trasy zaběhnou, sami se budou svého čísla domáhat/. Vaše návrhy na změny tras, odhlášky i přihlášky dopište přímo do seznamu, samozřejmě tak, aby řetízek dál plynule fungoval.

Potěší nás, když bude časopis populární a hojně čtený. Ale nic se nemá přehánět. Prosíme Vás - zvažte, komu dáváte svůj exemplář k nahlédnutí. Neradi bychom se dostali do venkoncem zbytečných problémů.

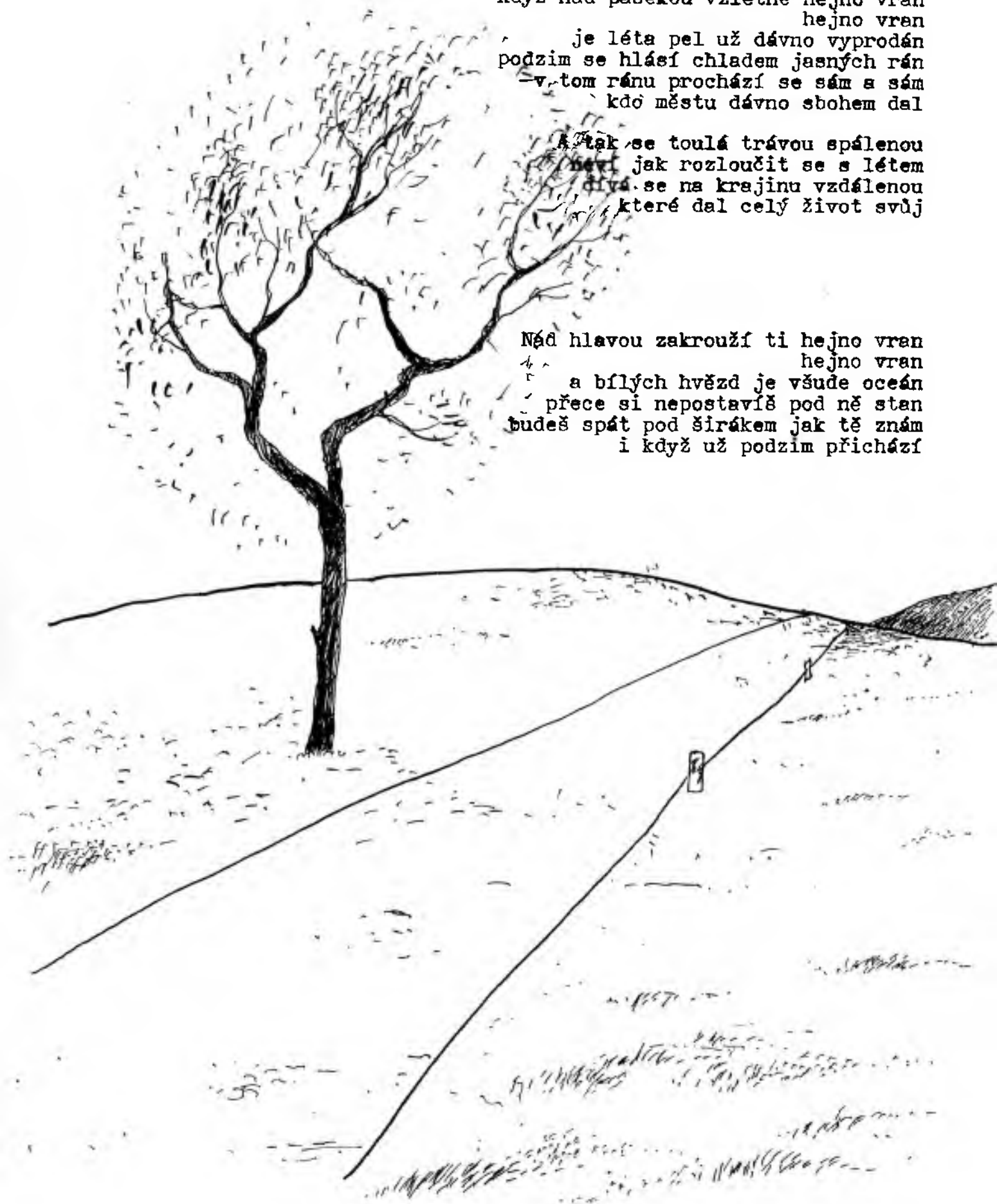
Ať se Vám moc dobře čte a ahoj !

Vaše redakce

Když nad pasekou vzlétne hejno vran
hejno vran
je léta pel už dávno vyprodán
podzim se hlásí chladem jasných rán
-v tom ránu prochází se sám a sám
kdo městu dávno sbohem dal

A tak se toulá trávou spálenou
neví jak rozloučit se s létem
díva se na krajinu vzdálenou
které dal celý život svůj

Nad hlavou zakrouží ti hejno vran
hejno vran
a bílých hvězd je všude oceán
přece si nepostaviš pod ně stan
budeš spát pod širákem jak tě znám
i když už podzim přichází

z legend :

O DVANÁCTI PANNÁCH TÝŘOVSKÝCH

Kdo nezažil hrůzy třicetileté války, těžko už si dnes dovede představit, jaká to vlastně byla válka. V českých zemích panoval hlad, mor a neuvěřitelný chaos. V té době uteklo od svých pluků mnoho vojáků, mezi nimi též jedenáct císařských se svým praporečnickem. Utekli do křivoklátských lesů a chtěli tu přečkat konec vojny. Nad řekou Berounkou stál opuštěný hrad Týřov, dříve letní sídlo českých králů, a ten si vybrali za své tajné obydlí. Vojáci se vplížili otevřenou branou do hradu a opatrně nahlíželi do komor a stájí, jestli už tu někdo nenocuje. Hradní nádvoří zarůstalo trávou a ve stájích byly prázdné žlaby. Nikde ani človíčka.

" Je to dobré, kamarádi ! Zůstaneme tady a pořádně se zase jednou vyspíme ", řekl vojákům praporečník, který se ujal celé skupiny. "Až si odpočineme, někdo z vás půjde do vsi a přinese něco k jídlu. Potřebujeme chleba a pytel hrachu nebo krup, zvěřinu si ulovíme v lese."

Vojáci souhlasili, ale někoho napadlo, aby se šli ještě podívat nahoru do starého paláce, jestli je všude bezpečno. Vydali se tedy na obhlídku a prošli malou brankou do horního hradu, ale ani tam nebyl nikdo. Všude byly dveře otevřené, okenice zavřené či vylámané.

" To je pěkné hospodářství a nám by se zrovna hodilo. Než se ta zlá vojna přežene, mohli bychom tu nějaký čas zůstat," povídal jeden voják, ale druhý ho rázně odbyl.

"Nemudruj, na to jsou tu jiní páni! Když se řádně jednu noc vyspíme, můžeme děkovat pánubohu. Pak se uvidí, co bude s námi dál."

Praporečník zatím vyběhl se dvěma vojáky po schodech do patra, aby se podívali, kde co je. Najednou z pavlače zamával na kamarády a volal:

"Honem pospěšte! Tady už nás jistě čekali ! "

Vojáci se rozběhli jeden přes druhého nahoru do patra. Když vstoupili do komnaty, kde dříve králové slavívali hodokvasy, spatřili uprostřed stůl a dvanáct sedadel - právě jako by to bylo pro ně připraveno. Stůl byl prázdný, jenom uprostřed ležel malý lesní roh. Praporečník, jat pokušením, ho vzal a zatroubil na něj. Sotva dozněl jeho zvuk, ozval se ženský hlas:

" Čeho si přejete, pánové ? "

Vojáci nebyli staašpytlové, ale tento hlas je vyvedl z míry, neboť nikoho neviděli a nemohli nikterak uhadnout, odkud vychází. Hlad byl však větší, než jejich leknutí a strach z neznáma - jeden z nich si dodal odvahy a poprosil o večeři pro sebe i kamarády.

" Hned, pane ! " ozvalo se kdoví odkud a ve mžiku byl stůl

pokryt ubrusem a na něm se vršily hromady vybraných pokrmů na velikých mísách, konvice s vínem stály před každým talířem a taková vůně vycházela ze všeho, že se na to vrhli jako vlci.

Praporečník se po jídle odhodlal a opět zatroubil, aby požádal o vše, čeho je zapotřebí ke hře v karty. Sotva dořekl své přání, na stěle se objevilo dvanáct stejných hromádek stříbrňáků a karty.

Cítili se však brzy unavení a proto hru brzo ukončili a požádali o nocleh. Hlas neviditelné ženy je požádal, aby se odebrali do vedlejší komnaty. Opravdu - vše bylo připraveno. Vojáci padli na postele a okamžitě usnuli. Pouze praporečník nemohl usnout - byl příliš udiven tím vším, co právě prožili. Mohlo být už kolem půlnoci, když začal lehce usínat. Pak uslyšel zahoukat sovu z protějšího kopce proti hradu a vzápětí se mu zdálo, že zaslechl v komnatě lehké kroky. Když se otočil, spatřil u svého lůžka bílou paní.

"Neboj se", pravila jemně, "nic zlého se ti nestane. Já jsem hradní slečna, zakletá v rybu a musím dlít v hradní studnici, jež bývala dříve uprostřed nádvoří. Týž zlý osud postihl také mých jedenáct družek. Jen o půlnoci smíme vzítí na sebe lidskou podobu. Ty a tvých jedenáct druhů byste nás mohli vysvoboditi, kdybyste zůstali rok nepřetržitě v tomto hradě. Nesměli byste však z něho odejít ani na krok - jinak by bylo vše zmařeno. Budete-li čeho potřebovat, jen vezmi roh, rozezvuč jej a hned se vše vyplní. Podaří-li se vám vše, můžete si každý z vás jednu z mých družek vzítí za ženu a to tu, již právě on vysvobodí. Ty sám se staneš mým chotěm a se mnou obdržíš i všechno bohatství na hradě i panskví k tomu." Po těch slovech paní zmizela.

Ráno praporečník sešel na spodní nádvoří a našel rozbořenou studnu. Když se zahleděl do její hloubky, spatřil pod hladinou opravdu těla dvanácti rybek. Nebyl to tedy sen.

Praporečník tedy vřpověděl vše vojákům a jejich radost neznala mezí. Ochotně souhlasili. Utíkali před nepřítelem pronásledování jako lesní zvěř - teď jim kynul útulek, v němž ničeho nebudou postrádat a ještě naděje na dobrou budoucnost.

O půlnoci přišla bílá paní opět a když jí praporečník pověděl, že jeho druhové dali souhlas, jevila nesmírnou radost.

Tři čtvrtě roku žili bývalí žoldnéři na Týřově jako páni. Zapomněli na dobu, kdy byli hnáni nepřítelem cestou necestou a pohostinství na hradě už brali jako samozřejmost. Z hradu však viděli vesnici a každou noc k nim doléhal hluk zábavy v hospodě. Nejdřív jeden a potom i ostatní začali mluvit o tom, že zajdou do vsi - alespoň prý zjistí, jestli už je konec války. Nenechali

si to vymluvit a pro jednou se snad nic nestane.

Večer se vrátili, ještě se praporečníkovi smáli, že nešel s nimi a že přišel o dobrou zábavu. Když však požádali o večeři, jídlo se objevilo pouze před praporečníkem. Než se však ostatní stačili nad tím rozžlobit, spatřili v rohu místnosti bílou paní.

"Škoda, že jste svému praporečníkovi neuvěřili, nyní už tu pro vás není místa. Mé sestry, zakleté panny, se na vás rozžlobily a o půlnoci se zde objeví. Běda tomu, koho zde najdou - žádného šetřit nebudou, každého roztrhají", řekla panna smutným hlasem.

Vojáci byli na rozpacích, žádný nevěděl, co by řekl na svojí omluvu. Až si praporečník dodal odvahy a panně se uklonil.

"Odpusť nám, krásná panno! Jsme jenom prostí lidé se všemi chybami a nedostatky. Žádný z nás vám nechtěl ublížit."

"Na tebe se praporečníku nikdo nezlobí. Chceš-li tu zůstat, tak zůstaň. Ale zdržovat tě nebudu", řekla mu panna smířlivě a v tu chvíli zmizela.

Do půlnoci mnoho nezbyvalo a tak se vojáci zarputile chystali k odchodu. Praporečník chtěl jít s nimi, ale když viděl, jak se k sobě navzájem chovají, chuť ho přešla. Jejich dřívější soudržnost byla tatem.

"Jen si tu zůstaň; ušklíbli se na něj, "my se bez tebe taky obejdeme."

Brzy se snesla jasná noc a celý hrad byl zalit měsíčním světlem. Praporečník litoval, že zde zůstal, ale nakonec byl rád, že se ještě jednu noc dobře vyspí. O půlnoci k němu opět přistoupila bílá paní.

"Je dobře, že tu zůstal. Zasloužíš si za svou poctivost lepší odměnu než tvoji kamarádi. Ráno, až se probudíš, nalezneš na obrubní studny dvanáct klíčů. Jsou od dvanácti dveří ve sklepení tohoto hradu. Za posledními dveřmi nalezneš poklad, ale vezmi si jen tolik, kolik sám uneseš. Klíče pak hoď do studny."

Ráno svítilo slunce a první, co praporečník uviděl když vyšel na ohoz, byly lesknoucí se klíče na obrubní studny. Konečně našel ten pravý, aby otevřel malá vrátka od sklepa, dříve vždy pevně zavřená. Trvalo dlouho, než došel k posledním dveřím a cestou nevycházel z údivu nad rozlehlostí hradního podzemí. Když otevřel poslední dveře, zůstal stát zcela oslněn. Svit jeho pochodně se odrážel v takovém množství bohatství, jaké ještě nikdy neviděl. Nabral si do kapes, do mošny a do klobouku - stěží to mohl všechno unést. Všechny dveře zase za sebou pozamykal a dle přání zakleté panny hodil klíče do studny.

Když odcházel z hradu, ještě se otočil a zavolal: "Děkuji

vám, krásné panny. Děkuji vám mnohokrát ! " Odpovědí mu byla jen meluzína v dřevných hradních střeších.

Nešel však daleko. V blízké vsi koupil statek, po čase se dokonce oženil. Mezitím skončila válka a tak mu ke štěstí už nic nechybělo.

Zato jeho bývalým druhům se vedlo velmi zle. Od chvíle, kdy zrušili dané slovo, neměli pokoje, svědomí jim vyčítalo vinu a jak byli rozerváni v duši, tak vypadal i jejich zevnějšek - chodili v rozdrápaných šatech a vyhublí od nouze. Smůla je pronásledovala na každém kroku.

"Což kdybychom napravili svou vinu ?" uvažovali, "vyhledejme praporečnicka a vraťme se dokončit dílo vysvobození těch hradních panen." I vyptávali se a konečně zjistili, že ve vsi blízko Křivoklátu žije ten a ten člověk, který se tam teprve nedávno usadil. I uhošli, že našli svého praporečnicka. Praporečník je zpočátku vůbec nemohl poznat, vypadali tak bídne, ale nakonec je vlídně pozval dovnitř.

"Poslyš, praporečnicku, jakpak jsi přišel k takovému stavění. Byl jsi přece vždy chudý jako kostelní myš, stejně jako my. Měl bys nám prozradit, jak jsi přišel k penězům."

Praporečník musel s pravdou ven. Všechno jim vypověděl, nic nezatajil. Od té chvíle nebyli vojáci k udržení. "Tak ti pěkně děkujeme, kamaráde. A neboj se, my těm pannám od peněz pomůžeme" a už se sypali ze dveří. Praporečník je ještě varoval před pannami, ale vojáci říkali, že je právě dnes Velký pátek a poklady že se otevírají samy. Chtěli být do večera na Týřově.

Vícekrát je praporečník neviděl ani o nich nikdy neslyšel. Pouze převozník pod Týřovem ještě dlouho vypravoval, jaké prý přímo ďábelské zvuky byly slyšet z hradu jednou v noci na Velikonoce.

Ze dvou trošku odlišných verzí
upravil

Davy

stínadla se opět bouří

Milí kamarádi a kamarádky,

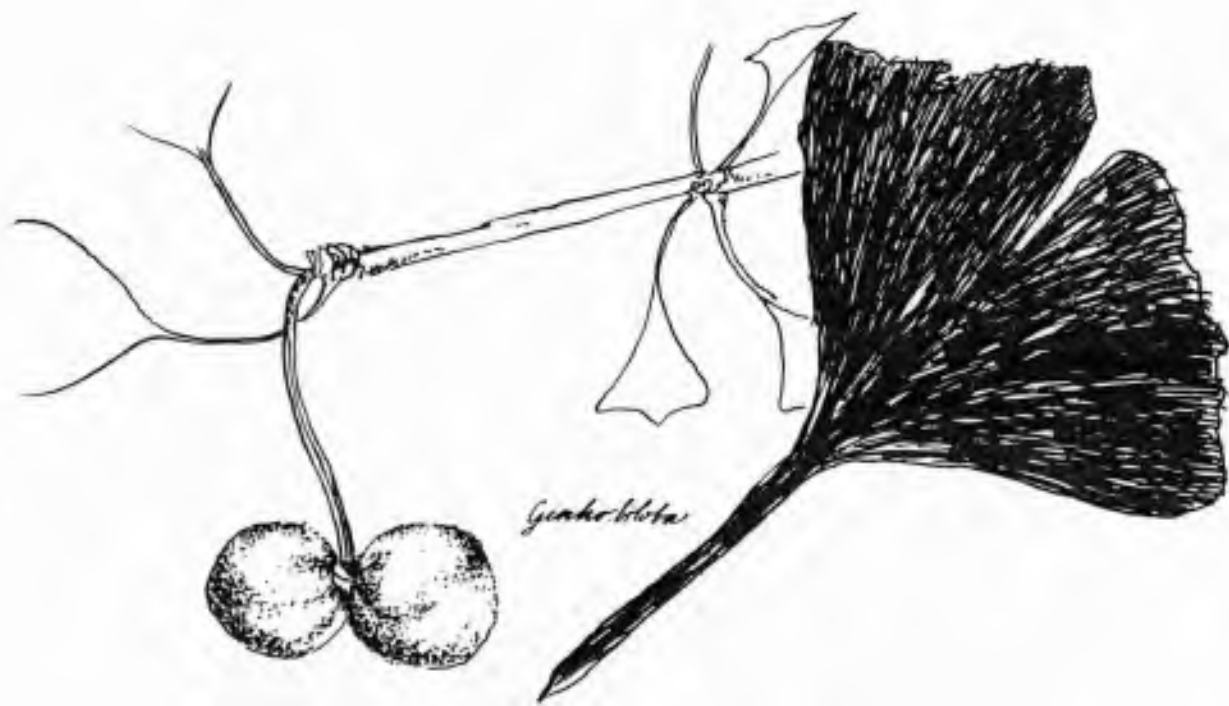
věřím, že následující řádky ve vás vzbudí nejednu pochybnost, ale na svou trampskou čest mohu prohlásit, že popsané události, plné vzrušení a nebezpečí, se skutečně odehrály. Tak teď zposlouchejte se do šumu křivolakých uliček plných tajemných luceren, navštivte se mnou zapadlá zákoutí a plácky, vydejte se se mnou do nezapomenutelných Stínadel...

Je 20. dne měsíce padajícího listí /84. rok Woodcraftu/. Na Vontské zdi u sv. Jakuba se objevila tato překvapivá výzva:

Jménem Vojtěcha Vonta, Jana Tleskače, Otakara Losny a Vládi Dratuše, vás, náčelníky ulic vyzýváme: nastolte ve Stínadlech zase takový pořádek a mír, který zavládl po smrti Roberta Komoura a který byl porušen Vítem Dabinelem. Připravte kostel k volbě Velkého Vonta. Její termín vám určíme později. Zaveďte také krásný odznak Stínadel - žlutý špendlík. Mohli bychom také udělat Večer světél 6.11. v 17.30

Žlutá je barva naše
Neprozradme nic co víme

Rychlé šípy

Co to má znamenat? Není to jen hloupý žert? Celá řada otázek před námi vyvstala. Na žádnou jsme si zatím nedokázali odpovědět. Vlastně ano, na jednu. Řítíme se do víru neobyčejných událostí.

Ještě téhož dne se u Vontské zdi děly podivné věci. Při prohlídce okolí jsme zaslechli hlasy vycházející z prostoru před stínadelským sv. Jakubem. Přitiskl jsem ucho na těžká dřevěná vrata oddělující zdejší průchoď od vedlejšího dvora sousedícího s dvorem kostela. Jak hrozný to byl úlek, když se vrata s téměř neslyšným skřípotem pootevřela, ale hluk naším úlekem vyvolaný zřejmě poděsil i Neznámého za vraty a opět je přibouchl. Jen spěšné kroky byly svědectvím jeho přítomnosti.

Za pár dní od této příhody se na Vontské zdi /resp. na dřevěných vratech/ objevily další vzkazy a výzvy volající po obrodě Vontského hnutí a stínadelského života. Naše osada Tápoty nelenila a rychle se k rozrůstajícímu množství vzkazů připojila.

Jestli to má všechno nějakou cenu, jestli jsme schopni i v dnešních podmínkách obnovovat toto hnutí - na to není známa odpověď ani dnes. Ale nepředbíháme.

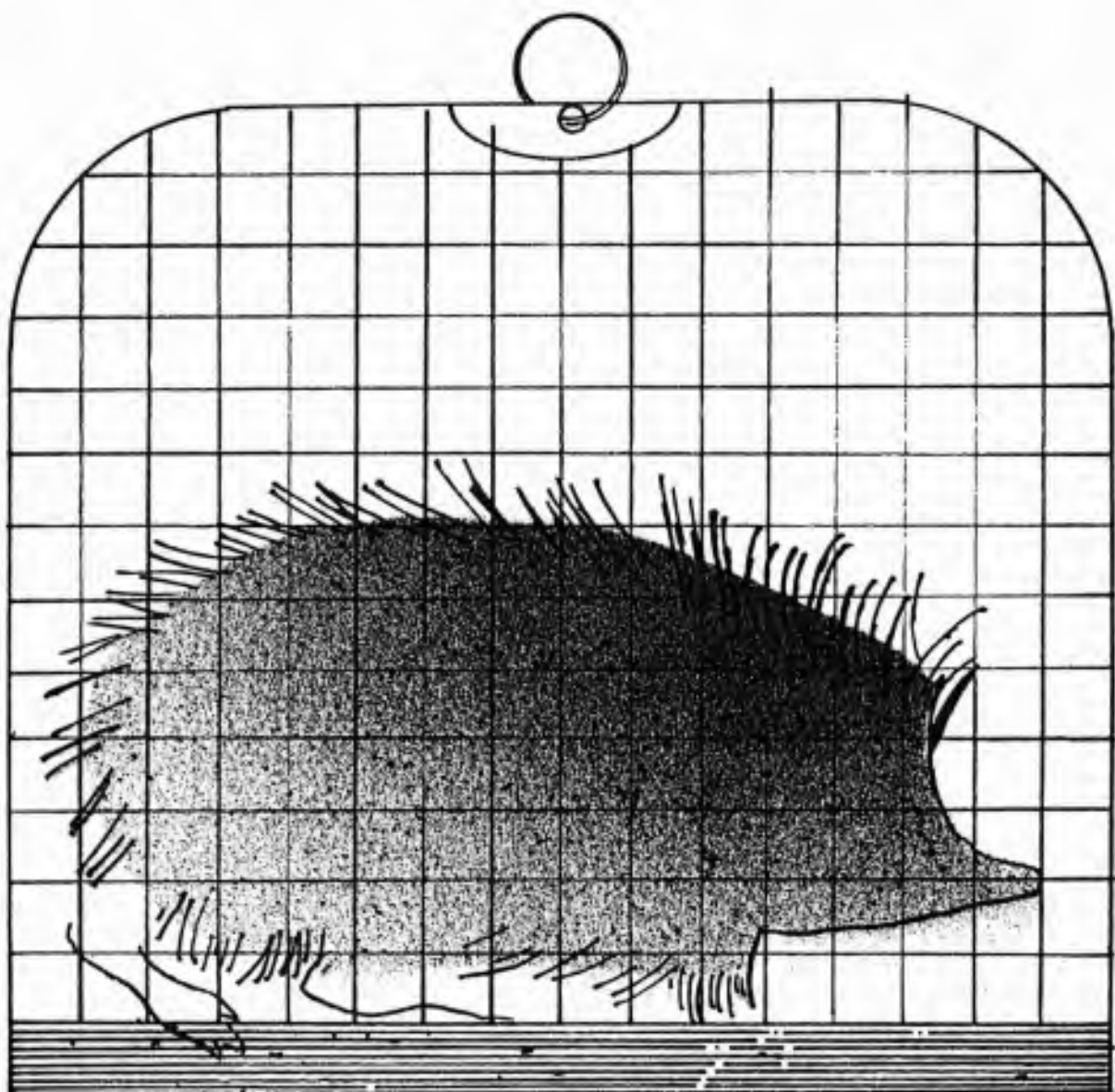
Na další výpravě do Stínadel jsme pátrali po cestě do neznámých prostor sv. Jakuba stínadelského. Tato zchátralá kulturní památka našeho města památkářům velkou čest nedělá. Polorozpadlý ochoz, rozbité okenní tabulky, poškozené zdivo. Nutno podotknout, že jsme cestu do kostela objevili. Pravda, trochu krkolomnou. Tělesně zdatný tramp si však s opěrami zastřešeného průchoďu lehce poradí a za pár chviliek se ocitne nad jakubským dvorem. Ani letitý strom ověnčený ostnatým drátem, po kterém lze sestoupit na dno dvorku, není tím nejstrašnějším problémem.

Je úterní podvečer, stmívá se a před námi je další výprava do Stínadel. Dnes s přesným cílem - prohlédnout si interiér kostela. Předem popsaná cesta skutečně nečinila větší obtíže. Dvorek je tedy v naší moci. Teď ještě nalézt samotný vchoď do kostela. Sláva, dnes nám všechno vychází! Ve zdi se rýsuje pravidelný černý otvor. Pravděpodobně hledaný vchoď. Tato domněnka se ukázala správnou a my se brzy octli v přízemních prostorách sv. Jakuba. Ta děsná spoušť, polámané zábradlí, rozbité schody - zde se má konat volba Velkého Vonta? Ani ostatní prostory nás nepřesvědčily, že se zde dříve sloužily mše. Jen poslední podlaží působilo sympatičtější dojem. Vrstva ztvrdlého holubího trusu téměř neslyšně křúpala pod nohama. Na vyvýšeném stupínku tránila židle. Že by pozůstatek po nějakých srazech? Dalším světlým objevem této výpravy byl ochoz, který je rozhodně bezpečnější, než se zdá z ulice.

Další výpravy vedly k důkladnějšímu prozkoumání těchto prostor. Jaké děsivé překvapení nám připravil nález hromadné hrobky plné lidských kostí! Další objev nám všem vyrazil dech. Otevřená hrobka je proti němu pouhou maličkostí. Nebylo by správné ihned vše prozradit. Proto další řádky popíší až příště.

S modrou oblohou

Mike

ŘEVNÍK

Heroldy

TEJŘOV

(HUDBA A TEXT BILLÍČEK)
(HRAJE A ZPÍVÁ "PROMODRALÁ PRACKA")

1. ^G TEJŘOV MÁM RÁD,
^C ŽLATÝ SLUNCE, ^{D7} MODRÝ NEBE,
^G VOPUŠTĚNEJ ^{Em} HRAD,
^C A MODREJ POTOK, CO V ^{D7} ZIMĚ ZEBE,
^G TEJŘOV MÁM RÁÁÁD... ^{C, Fmaj7, G}

REF.: ^{Em,} MÍT ^D KRÍDLA A ^C VRTULI, TAK TAM LETÍM ^G HNED,
^{Em} NA KULICHU ^D BAMBULI A ^C ZA ZÁDAMA ^G SVĚT.

2. NA TEJŘOVĚ STRAŠÍ
FOUSATEJ DVUH V POHORKÁCH,
CO ČTE DENNÍ TISK,
MÁ DIVNÝ VOČI, HUBATEJ PYSK, TEJŘOV MÁM RÁÁÁD...
REF.

3. TEJŘOV MÁM RÁD,
KDYŽ SE BRODÍM ŘEKOU K NĚMU,
VLAJKU VIDÍM VLÁT,
TA ZŘÍCENINA PŘECE ŽIJE, TEJŘOV MÁM RÁÁÁD...
REF.

4. MOŘE MODREJCH LESŮ,
A MLHA, KDYŽ SE S RÁNEM ZVEDÁ,
VZPOMÍNKU SI NESU
A BARVA MÝCH SNŮ NENÍ ŠEDÁ, TEJŘOV MÁM RÁÁÁD...!

Výzva všem ujarmeným

Voláme do zbraně všechen lid zdravého rozumu!

Sešli jsme se onoho únorového mrazivého večera na jednom campu a plácali jako vždy páté přes deváté. Mimo jiné též na téma sport. Každému z nás došla zajímavá věc: že se cítíme od mládí všichni méněcenní z toho prostého důvodu, že nás nenadchl žádný sport. Vzpomenuli jsme se slzou v oku na šikanování rodiča - tak už se sebou sakra něco dělej - na významné pohledy spolužáků s tenisovou raketou „Fischer“ pod paží či na skryté večerní běhání tlustých spolužaček. A společně jsme se shodli na tom, že sport je BLBOST.

Chybou bylo, že jsme si nezažnamenali přesný čas, protože následující okamžiky byly vpravdě historické. Stalo se to, k čemu už dávno směřoval vývoj lidské společnosti 20. století - bylo založeno SDRUŽENÍ NEPŘÁTEL SPORTU.

Od tohoto okamžiku značně stouplo naše sebevědomí. Došlo nám, že náš dosavadní vývoj byl zcela normální a odmítavý postoj ke sportu byl úplně přirozený lidskému duchu i tělu.

Padla na nás však i odpovědnost. Uvědomili jsme si, že nás naše poznání nutí k heroickým činům - v podstatě k likvidaci sportu vůbec. Každá revoluce vyvolá kontrarevoluci, každá politická strana má svoji opozici, pouze hnutí sportovců řadí mezi lidmi jako epidemie, proti níž není léku...

První stupeň útoku proti sportu bude psychologický boj. Každý musí vědět, že sportovec je v podstatě sobec, který myslí pouze sám na sebe. Nemá na nikoho jiného čas, protože musí trénovat své svaly na úkor svého mozku. Sportovec také vlastní odpornou vlastnost, a to zuřivou soupeřivost, která ho dohání k nepřičetnosti. Je také nutno, aby si lidé uvědomili komickou podstatu sportu. Například hokej: na kluzké ploše se „dospělí“ lidé, stojící a padající na nabroušených železech, perou zahnutými klacky o gumový čudlík. Je to normální? Senzační titulky jako - usnul nad partií šachu a vypíchl si oko o bílého střelce - sice již dávno obletěly svět /většinou na stránkách humoristických časopisů/, ale bohužel mají stále své opodstatnění. K prvnímu stupni boje také musí patřit všeobecné zažití nejhorší nádivky: „Ty sportovče!“

Druhý stupeň tažení proti sportu už bude konkrétnější. Budou to zákazy a příkazy, které se pokusíme uzákonit.

Návrhy:

1. Zákaz veškerého běhání. Vycházíme ze zásady, že ryby plavou, ptáci létají a lidé chodí. Z toho pramení, že běh evidentně škodí zdraví. Běh mužů do 60 let bude považován za vědomé poškození vlastního zdraví za účelem vyhnutí se službě v armádě a bude řešen před vojenskými soudy. Běhání „za zdravím“ bude považováno za exhibici a trestáno blokovou pokutou. Pouze v případě dobíhání tramvaje, hašení požáru, hledání WC či pronásledování zločince je povolen lehký pokus za předpokladu, že nebude ohrožena obecná mravnost.

2. Všechny funkcionáře ČSTV stihnout nepodmíněným trestem v rozsahu 2 až 5 let. Předsedu ČSTV deportovat do vyhnanství. Profesionální sportovce postihnout pouze podmíněným trestem za předpokladu, že okamžitě nastoupí do řádného zaměstnání. Likvidace ČSTV, prodej sportovních potřeb, veškerých stadionů a hřišť.

3. Na všech školách zrušit předmět Tělesná výchova a tělocvikáře dát k ruce školníkovi. Tělocvičny upravit jako muzea s trvalou expozicí „Škodlivost sportu na lidský organismus“. Výhodou jest, že většina exponátů se v tělocvičnách již nachází.

4. Seznámit veřejnost s novým zákonem, že pokud se někomu dokáže, že svůj úraz utrpěl při sportu, ztrácí nárok na nemocenskou. Každý z nás již viděl sportovce se zlomenou rukou či nohou. Pokud však víme, zatím tento osud nepotkal žádného alkoholika.

5. Uvedení těchto návrhů do praxe nesporně vynese značné množství finančních prostředků, které budou použity k našemu konečnému úkolu - likvidaci Československé spartakiády a to značně originálním způsobem: hodláme zaplatit každému za písemné prohlášení, že již nikdy nebude evičit na Spartakiádě. V celosvětovém měřítku hodláme později obdobným způsobem zlikvidovat Olympijské hry.

Nechceme touto statí budit dojem, že jsme nepřáteli zdraví, jak by se mohlo mylně zdát. Zdraví však nelze získat zdravotně závadnou činností, jakou sport bezpochyby je. Zdraví se získá radostí z přirozeného pohybu, dobrého jídla či pití včetně alkoholu a hlavně duševní pohodou. Stress při dobíhání maratonu mu rozhodně neprospěje.

Věříme, že tato slova padla na úrodnou půdu a povedou k tomu, že každý přispěje k odstranění nešvaru zvaného sport.

Za Sdružení nepřátel sportů

Davy

P.S. Příspěvek každého čtenáře na toto téma je velice vítán. Zejména konkrétní návrhy se pokusíme otisknout.

druhá válka o hrad týřov 27.dubna 1985

My, jeho milost Václav IV., král a císař říše římské a české, falckrabě slezské a dědičné kníže země moravské. Na vědomost své přání tímto listem otevřeným dáváme a veskrze známo činíme.

V sobotu, v den stětí sv. Jana, roku tohoto, kníže Rožmberk povinován jest dle úmluvy staré vydati nám hrad královský Týřov. Poněvadž však s Rožmberkem ve stavu válečném se nacházíme, lze se od něj úskoku či lsti snadno nadít. Za účelem hájení zájmu království našeho zemskou hotovost proto svoláváme. Každý muž, ať svobodný či poddaný, postavy vyšší než meč královský, ať dostaví se do ležení královského, mečem řádným jsa opásán. Vozy spížné, hrubé kusy, ptactvo i psy lovcí nechť každý s sebou vezme. Každý, kdo neuposlechne přání tohoto, o hlavu zkrácen bude mečem královským.

Dáno na Hradě pražském, druhou neděli po nanebevzetí sv. Panny Marie L.P. 1385.

Kníže Rožmberk, jsa ve velikém strachu pro nečetnost vojska svého, uchýlil se s posádkou týřovskou na hrad svůj nejbližší Krakovec a Týřov zanechal pustým. Obdržev však na Krakovci nečekaně posily, rozhodl se opět Týřov vlastním vojskem obsadit a králi nevydati. Po cestě však již setkal se s hlavním vojem královským. Řízením osudu se pak obě vojska setkala současně pod pustým Týřovem, kde pak také hlavní boj vybojován jest.

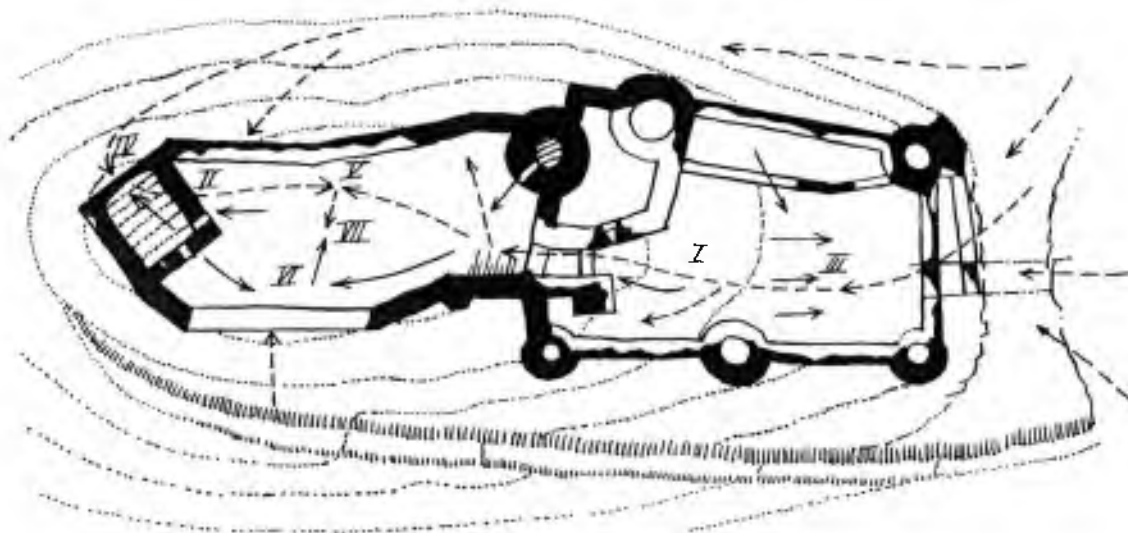
jak to bylo na týřovsku

Přišli za mnou lidé se zmučenými pokroucenými tvářemi a s pracně potlačovanou slzou v oku mi vysvětlovali, že nemohli přijet na bitvu o Týřov, protože tak a podobně, že. A že by rádi věděli, jak to tam vypadalo. Prej moc rádi by věděli, což mě potěšilo. A tíží mě, že jsem nikomu nepodal vyčerpávající odpověď, takže teď bych to chtěl napravit. Musím ovšem čtenáře upozornit na to, že má výpověď bude naprosto jednostranná a zaujatá. Tak už to chodí.

Asi v pět hodin odjížděli na Týřovsko první bojovníci. Přijel jsem na Hlavák první. Sedl jsem si na mramorový sokl u výlezu z metra v odbavovací hale a jal jsem se studovat. Poznenáhlu jsem si všiml jestřábích očí jakéhosi uniformovaného, zabodlých do mne, pravda. Říkal jsem si, buď tvrdej, třeba si tě nevšimne, netroufne si všimnout. Troufl si. Zaklapaly podpatky z dobré tvrdé gumy a najednou stál u mě. A jak si to prej představuju. Všecko vojenský, pravda. Kouknu na sebe. No jo, podivuju se nahlas, to jsem si ani nevšim... kanady, kalhoty, maskáč, košile, všecko. Odkud to máš, ptal se, a tak jsem mu vysvětloval, že jsem našel na jedný skládce proužky maskáčový látky a z těch mi zručná maminka umně zhotovila vše kromě kanad, které jsem našel. Potom se zvědavý On vypytał, kdeže je ta skládka a podobně. Na vše jsem plynne lhal. Říkal dále, že by mě moh předat vojenský hlídce a tak dál. Uspokojil jsem jeho touhu po literatuře a podal mu svoji občanku. Chtěl po mně, abych se šel na záchod převlíknout, tak jsem si vzal místo maskáče svetr a řekl, že víc toho nemám. Nakonec mi ale řekl, že v lese si můžem nosit, co chceme, ale v civilisaci že to nejde. Po srdečném bratrském rozloučení On rozehnal dav pochechtávajících se čumilů a zmizel mi z očí. Prožíval jsem až do svého odchodu do vlaku první slastný pocit hrdiny o tomto víkendu.

Už jsem myslel, že nikdo další nepřijde. Najednou si to přihasil Trhač a ve vagónu mě úplně přehlíd. Tak jsem ho pokřikem na sebe upozornil, a on byl rád, že mě vidí. Pohodlně jsme zaujali dvojsedadlovou polohu. Odjížděli jsme sami a vlak byl natřísklej k prasknutí. Vedle nás si sedli příjemní mladí lidé, jiné bychom ani sednout nepustili. Trhač i já jsme seděli u okýnka, protože ve vlaku k smrti rádi sedíme u okýnka, jsme už tací. Když jsme přejížděli po mostě Vltavu, oba jsme k úděsu spolucestujících mohutnými hlasy vzkřikli „Sázava!“ a zvedli jsme nohy až k bradám, abychom se nenamočili.

Na Smíchově nastoupili Brnkač, Davy a Dan a někteří z nich s rozšířenými zorničkami překotně povídali, že do stejného vagónu nastoupil i Marko Čermák s banjem a buchtou. Byl jsem jedno velké ucho, tato zpráva mě velmi rozrušila. Jeho jsem ale nespatriil, byť jsem byl jedno velké oko, pravda. Když jsme přejížděli Berounku u Mokropes, vzkřikli jsme mohoutnými hlasy „Sázava!“ a zvedli jsme nohy až k bradám. V Berouně při vystupování někdo z nás píchnul kohosi čímsi kamsi, za čež nám bylo vynadáno.

Průběh posledního boje o hrad Týřov.

Legenda:

Rožmberštise na hrad Krakovec stáhli z důvodů čistě zákeřných a lstivých. Rožmberk dobře věděl, že za jeho držav hrad Týřov značně zchátral. Byl neopravován a nebyl udržován v bojové pohotovosti. Mnohé obranné zdi byly lakomým správcem rozebrány a kameny byly uschovány na szlé časy. V bahně vypuštěného příkopu pěstoval správce kopřivy na své reuma. Rožmberk zcela správně usoudil, že takový hrad je snažší dobývat než bránit.

Situace vyznačuje postavení královských a rožmberských vojáků I a II postavení královských, III hlavní průlom rožmberských, IV zákeřný útok rožmberků /srazili mi brýle dolů z hradeb poznámka autora/, V spojení rožmberských armád, VI stažení královských vojsk, VII místo rozhodujícího střetu.

Dýňa

Na peróně jsme potkali známé od Tápota a Čerta od Sokolika s jejich kamarády, navíc tam byli dokonce kluci z Plzně, kteří přijali pozvání a přijeli do bitvy. Ve vlaku jsem si s Čertem povídal o skupinách nové vlny a Trhač nás s pohrdlivým šklebem zesměšňoval.

Na nádraží v Roztokách Davy s Trhačem rozdělávali nás všechny, co jsme přijeli jako první, na dvě skupiny - na hrdánné královské vojsko a zpropadené Rožmberky. Dostali jsme pásky, které jsme si měli v sobotu ve dvě odpoledne /hodina vypuknutí války/ připnout na rukávy. Pásky královských byly tuším žluté a bídní Rožberkové byli rudí. My, Šeré zjevy, jsme byli samozřejmě královští, ti hrdinní. Vádčí osobností skvostného vojska královského byl skvostný bohatý rytíř Davy. Dále byl v našich řadách Čert, Kalex, ~~Tarzan~~, pověstný Brnkač a další. Brnkač měl narostlý fousy a vypadal hrozivě, zvlášť, vzal-li do ruky klacek.

Plzeňáky jsme udělali Rožmberkama, bylo jich šest. Davy s Trhačem zůstali na nádraží, my ostatní jsme se rozprchli. Tápotí oddíl a Plzeňáci do přírody, Dan, Brnkač, Čert, Kalex a já jednohlasně do velice decentní transfúzní stanice v centru Roztok. Tam jsme se posílili a poveselili. Nakoupil jsem ještě tvrdé bonbóny na cestu a vyrazili jsme na cestu k Tejřovickým seníkům. Už se stmívalo a Brnkač se vytasil s historkou o Dymovi. Báli jsme se a v sevřeném útvaru jsme pokračovali v cestě. K seníkům jsme dorazili už za hluboké tmy. Zjistili jsme zajímavou věc - neměli jsme žádnou baterku. Nevadí, vše půjde bez ní. Brnkač otevřel konzervu Tuňák s makrelou a zamlaskal. Menza je naše máma... Strašlivě mlaskal. Nacpali jsme se důkladně, museli jsme být silní, právě teď, v předvečer drsných potyček středověku. Vyšplhali jsme do domečku vonícího senem. My všichni po žebříku, který Dan potom odstavil a lezl bez něj. Není to žádná sranda, protože si přitom ulomil několik nehtů na rukou i na nohou.

Už jsem byl tuhej, když přišel Davy s Trhačem a lidmi z vlaku, který přijel později, takže podrobnosti nevím. Ráno jsme si všichni samostatně sbalili svá drobná zavazadla a Trhač začal organisovat balení jeho usárny. Potom se několik hodin vařilo a jedlo. Poznali jsme dvojici mladých trampů, škoda, že jsem už pozapomněl jejich jména. Navštívil nás taky Jírka, kterej přijel tím pozdějším vlakem, Rožmberk nevitáný. Očividně slídil a pochechtával se. Nechali jsme ho beztrestně odejít, protože ještě nebyly dvě hodiny. Kolem jedné odešel Davy na jisté místo, kde měl sraz s divousem Vagabundem, který plnil funkci spojky na vlak, co přijel v sobotu dopoledne. Fousatý Vagabund ale na domluveném místě nebyl, což zavedlo příčinu k umoha žertíkům. „Podle toho, jak znám Vagabunda“, říkal Davy, „tak si stoupl na perón, roztáhl ruce a volal: bitva o Tejřov tadyýý!“. Což by znamenalo postih od jistých veřejných orgánů, který byl v přípa-

dě prozrazení celé akce očekáván. Totiž - původně podle Trhačových slov - se očekávala účast více než sta lidí, což by znamenalo rozvracení republiky a pokus o státní převrat /viz projev ochránáře a pomocníka na Týřově minulý rok/.

K něčemu takovému ale nedošlo. Vagabund voje válečníka dobře usměrnil. Před druhou hodinou jsme uhasili oheň a vydali se směrem k Týřovu. Na kopci vedle zříceniny jsme si celí rozechvělí navlékli zářivě žluté pásky a kdo měl historický oděv, tak do něj vlezl. Zde zazářil Davy. Bílé roucho s křížem, přesvědčivá helma z kopacího míče.

Šli jsme obezřetně lesem a byli vzrušení nebezpečím, které na nás koukalo a cvakalo zubama z každého tmavšího místa. Vtom jsme zpozorovali pohyb na severní části hřbetu hory, po níž jsme kráčeli. Na začátku pár zmatených rozkazů, potom rázný a disciplinovaný postup na potenciálního nepřítele. Nebyl to nepřítel, byli to přátelé! Jupík a Dýňa! Se žlutými, královskými páskami. Radostně jsme se přivítali a snědli Jupíkův dort. Měla totiž svátek. Škoda, že někteří lidé nemají svátek tak dvacetkrát, třicetkrát do roka.

Naše životy /holky jich měly sešm, protože jsou vesměs tlusté a pomalé, kluci pět/ symbolizovaly nafouklé balónky u zadků. Cílem bylo bouchat nepřítelům balónky a po zatroubení zteče na hrad tento vzít útokem a dobýt a to za co největších ztrát nepřítele.

Takže jsme si přivázali k páskám balónky a čím dál tím opatrněji sestupovali do údolí pod hrad. Věčný smolař Brnkač sestupeval příliš rozjívěně a jako první se sám zabil, aniž by viděl nepřítele. Nafoukl si nový život a vylekaně postupoval za ostatními. Cestou jsme narazili na špatně ukrytá zavazadla Rožmberků. Uvažovali jsme, co zlého s nimi podnikneme, ale nechali jsme je mravencům a pavoukům na pospas. Pod hradem jsme potkali poslední část našeho vojska. V té chvíli byla naše armáda kompletní a plně bojeschopná v počtu patnácti zdatných válečníka, z toho dvě válečnice.

Došli jsme pod hrad k potůčku a rozdělili jsme se. Bohužel špatně. Strategická chyba znamenala odplatu. Malá skupinka vedená Davym šla údolím a obchvacovala Týřov zleva, větší skupina šplhala do kopce pod hradby a obchvacovala zprava. Byl jsem v druhé skupině a zručně jsem si omylem bodnul život. Kluky od Tápota stihl podobný osud. Za chvíli potom jsem si bodnul ještě jeden. Dokončili jsme obchvat a spojili se s ostatními. K našemu překvapení jsme se dověděli, že se Davyho skupina střetla s nepřítelem a první větší bitku odnesla porážkou. To nás pochopitelně rozladilo a proto jsme naše postupy rozebrali a kriticky zhodnotili. A ukuli jsme pomstu. Dověděli jsme se, že Rožmberští ještě nejsou všichni pohromadě. Ještě se nestihli spojit s Dalíkovou skupinou. Takže proti nám stálo sedm lidí.

Měli jsme tedy téměř dvojnásobnou převahu! Naši stopaři vyslídili polohu nepřítele a potvrdili, že Dalíkův voj skutečně nikde nablízku není. Teorii útoku jsme měli dokonale promyšlenou - musíme se dostat výš než je nepřítel a z běhu zaútočit, vždy dva na jednoho.

Nepozorovaně se nám podařil první bod taktického plánu - dostali jsme se na svah nad Rožmberky. S ohlušujícím řevem jsme zahájili útok. Moment překvapení byl na naší straně. Rožmberkové začali prchat. Byli z toho celí namrzlí. Brzo jsme je dostihli a krutě jsme jim oplatili předešlou porážku. Pamatuji si velikost chvíle, kdy jsem zápolil s Geronimem a Trhač mu zezadu bouchnul balónek.

Taktika je taktika. Rožmberkové křičeli o pomoc, ale Dalík byl daleko.

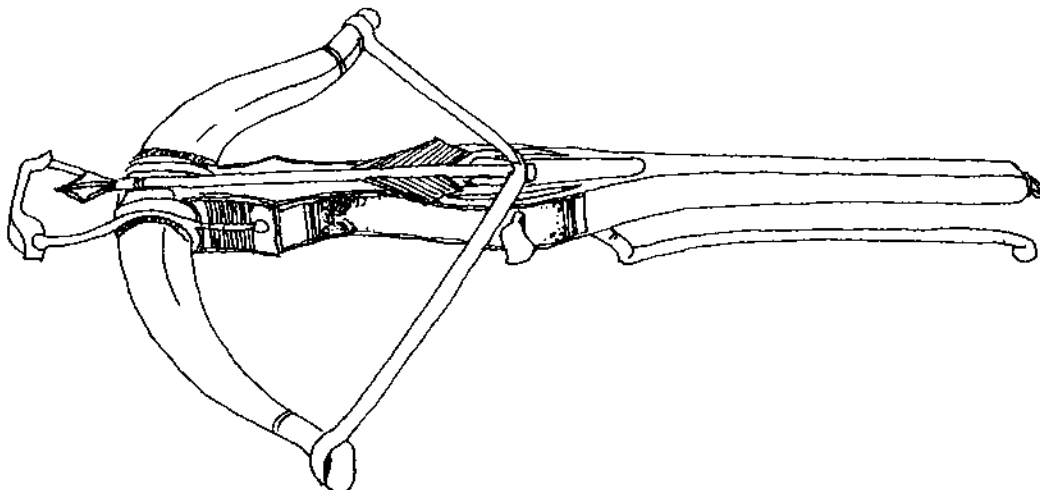
Shromáždili jsme vojsko a vyrazili směrem, odkud jsme očekávali příchod dalších Rožmberků. Skutečně jsme na ně narazili. Mezi stro- my v dálce jsme viděli ty, o kterých mluví celý svět. Dalík, Vaga- bund, Bodlina, Jirka, Dáša a tři další, mně neznámá děvčata. Na stra- ně nepřítele bylo tedy také 15 bojovníků a bojovnic. Opakovali jsme naši taktiku.

Je mi velice líto, že nelze popsat slovy báječnou vzrušující atmosféru boje. Tento útok dopadl pro nás také celkem dobře. Po šar- vátce jsme se dověděli, že Vagabund sestrojil pět cepů, které však nebyly použity. Vagabund je šikovný, často nás svými rukodělnými výrobky mile potěší.

Dohodli jsme se s nepřítelem na chvíli klidu. Klid jsme využili k obědu. Nevím, zdali slovo „oběd“ je to pravé, protože na našich vandrech, kde má žraní nepřetržitý průběh, ztrácí výrazy jako „sní- daně“, „oběd“ a „večeře“ naprosto svůj původní smysl.

V určenou hodinu odpoledne, kdy měl být na přivezenou polnici odtrouben začátek útoku na hrad, jsme naše šiky přesunuli na stra- tegicky výhodná místa v blízkosti hradu.

Polnice zadula. Bleskově jsme obsadili hrad, na kterém nikdo ne- byl. Tušili jsme však, že tak snadné naše vítězství nebude. A neby- lo. Vábečtotiž nebylo.

Z naprosto nepochopitelných a tím více podezřelých důvodů naše hrdinné královské vojsko podleгло špinavým a potrháným, zcela nedisciplinovaným hordám Rožberků.

Bránili jsme statečně /velmi statečně/ středověkou baštu moci. Balónky teď bouchaly jeden za druhým a na obou stranách se začali objevovat první zcela mrtví bojovníci. Nakonec byli na naší straně mrtví všichni. Rožberkové jásaři, a kdyby měli alkohol, zcela určitě by se opili do němoty, jako piráti, když přepadnou loď a vykradou ji.

Smířili jsme se s osudem a někteří z nás se i malinko pouсмáli. Těšili jsme se na slibovaný rytířský turnaj. Původně se jej měli zúčastnit pouze přeživší válečníci, ale protože byli mrtví skoro všichni, soutěžili i ti, co si mysleli, že už si ani neškrtnou.

Nastupovaly proti sobě vždy dvě dvojice, přičemž jeden z dvojice byl kaň a druhý, šťastnější, byl hrdinný rytíř. Vyhrát mohla ta dvojice, ve které byl dobrý kaň a jezdec s dlouhými rukama. Čert byl dobrý kaň a já měl momentálně nejdelší ruce. Při finálovém souboji jsem spadl z výšky na hubu do prachu. Potom jsme byli s Čertem pasováni. On dostal vkusnou šerpu s nápisem „Urozený kaň“ a já s nápisem „Urozený šlechtic“. Rád na ty chvíle vzpomínám.

Potom jsem musel odjet domů, ale slyšel jsem, že v neděli ráno na Týřovsku napadl sních.

A nakonec malá poznámka: zvítězili Rožberkové. Z toho plyne důležité zjištění - tvrzení některých jízlivců, že pravidla hry jsou vymyšlena tak, aby vyhrála skupina, ve které budou bojovat organizátoři, nebylo pravdivé. Sám jsem si to ovšem myslel do poslední chvíle.

/Billíček/

ŠERÝ SVĚT ①

PÍŠE A KRESLÍ BILLÍČEK

NAVŠTEVA

MOŽNÁ TU TLUPU ZANEDBANÝCH VÝROSTKŮ BUDETE ZNÁT. ŘÍKAJÍ SI ŠERÉ ZJEVY A TAK JAKO MA VĚTŠINA SPRÁVNÝCH DĚVČAT A CHLAPCŮ ZA VZOR RYCHLÉ ŠIPY, MAJÍ ŠERÉ ZJEVY ZA VZOR ZHÝRALE ZELENE VESTY. TAK ŽE SI MŮŽETE PŘEDSTAVIT, JAKA BUDE ÚROVEŇ TOHOTO SERIALU...

Vážená esobe,

zde zřítíš "řetízek" tohoto čísla. Je zatím velmi předběžně sestavený a proto je Vám čtenářům poskytnuta možnost jej pozměnit dle svého přání - po upravené trase bychom vyslali již příští číslo. Jsou možné i vratné odbočky, ale linie musí dál nějak pokračovat. Má-li někdo pocit, že jsme na něj v pořadí zapomněli, ať se bez ostychu zapíše. V případě, že nám křivdil, zůstane za trest ve své původní lince. Poslední list je záměrně prázdný - pište na něj klidně po obou stranách své připomínky k časopisu, názory /ať kladné či záporné/, přihlášky a odhlášky do čtenářských linek atd.

Pečítáme, že zhruba týden by měl postačovat každému na přečtení. Netřeba číst po neoích, ale zas to zbytečně neprotahujte. Co je ale podstatné: zimní číslo chceme dát do oběhu asi v polovině prosince, ale jen za předpokladu, že se nám do té doby vrátí toto číslo.

Nuže:

datum převzetí časopisu:

Jana

Táňa & Swišt

12. 10. 85'

Liška /event.Medvěď/

20/x/85

Vagabund

4. 11. 85

Jupík

19. 11. 85

Luber a Pavla

21. 11. 85

a zpět k Davymu

Ahoj

Davy

Časopis je pěkný! Ale mám netřpytkou
žádoba k belece, a nebo jenich společenst
nět by se mohly dělat plavácký na moře.
Jepik

HEROIN MĚ VE LICE PĚKNĚ PŘEKVAPIL SVOJÍ KVALITOU.
CO SE TYČE DAVYHO BLÁZAV O SPORTU, U JADRU SMÍŤ
SOUHLASIT, JENOM JE PODLE MĚ VE LICE DISKUTABILNÍ
OTÁZKA DOST SPORT JE A CO NĚ.
PODLE MĚ POKYBOVÁNÍ TĚLA K UDRŽENÍ TĚLESNĚ
KONVICE SPORT NEMÍ,
POČÍTE SI AKAU NA SRDCE, ALE PNEUMATIKA PATŘÍ NA VŮZ.
MNOHO DALŠICH AUTORSKYCH ÚSPĚCHU

AHOJ Luboz

ČYROUSKÝ FEROLD

Praha, 27.4.87

Ahoj Ještěre,

především Ti posílám TH č.7, konečně snad zdárně dokončené. Budeš-li mít někdy přece jen chuť se k oběma číslům ve Tvém vlastnictví vyjédrít, bude to jedině dobře.

Netrpělivě očekáváme ŠS č.9 .

Prosím Tě, nyní k tomu hlavnímu: psal jsi, že by jsi /pekud by Tě někdo uvedl trochu do souvislosti/ klidně napsal něco jako protestní dopis proti projektu stavby přehrady na Berounce. Beru Tě za slovo.

Přikládám Ti výstřižky z novin, které by Ti měly situaci zcela objasnit. Článek z Večerní Prahy a 1.článek ze květů jsou novinářské kachny a podle mne měly vést ke zjištění reakce veřejnosti. Závěr z nich vyplývající - že stavba přehrady je hotová věc - je naprosto mylný. Článek ze dvanáctky "Naší přírodou" je vynikající, nepřímo vyzývající k odporu veřejnosti proti tomuto projektu. Žádný článek či zpráva nemůže vystihnout škody na tamnějším ~~zprůslově~~/ kraji způsobené, jestliže by ke stavbě opravdu došlo.

2.článek z Květů je nepečeřitelným spáken toho prvního a je v souhlasu s tím, co mi řekl ing.Štěpánek, ředitel CHKO Křivoklátsko: že takhle orientovanými články chce prazatím proti projektu přehrady bojovat.

Ne a závěrem přikládám kopii dopisu /tu si ponech/, který jsem v podstatě celý spáchal já a který by měl být řádně ošignován zhruba do 10.7 5. odeslán.

Přikládám taky v dopise zmiňvanou Výzvu.

Ještěre, prosím Tě, s vyjínkou toho dopisu, tak veškeré materiály, které Ti posílám vlastním pouze v jedním exempláři a děsím se jejich ztráty. Ochranuj je jak oko v hlavě a co nejdříve mi je vrat.

Ohledně dopisu platí, čím výše adresovat - tím lépe a čím více podpisů - tím lépe. I když my jsme z toho taky nechtěli dělat podpisovou akci.

Budu se těšit na ŠS č.9, dopis od Tebe a i na to, že "někam" nahoru opravdu napíšeš.

AHOJ

DAVY - David Kohout

P.S. - 1.4. Trhač narukoval na dva roky - ve svých 23 letech. Rozdělali jsme spolu tolik akci, že teď je toho na mě všeho děsně moc. Hruza !!!

City of Prague, 21.9.87

HOY, Ještěre,

plním slove a posílám TH č.8 spolu s Tebě chybějícími díly Šerého světa. Vyraboval jsem kvůli tomu soukromý archiv, ale čert to vem - mám u Tebe za te frtana !!!

Trapsavec se mi letos velice líbil, speciálně jeho zajištění - vystavené odjezdy vlaků, ceduličky k odpadovce, k WC atd. Lidi byli dobrý. Jenom jsem šlel při přednesu "Božích mlýnů" tím ignorantem, který snad ani neuměl číst... Píšu ohledně toho Belmendovi.

Ještěre, ještě jednu asi ne Tebě příliš mileou věc:

Napsat do TH článek o plánované stavbě přehrady na Křivoklátsku je MŮJ nápad a taky jsem ho JA napsal. S výjimkou posledního Tebou citovaného zdroje /dle SS/ jsem veškeré články sehnal JA a také Ti je poslal. Byl jsem te zase JA kde se snažil vyhecovat lidi k nějaké reakci a byl jsem taky spoluautorem dopisu vládě.

Pohled z druhé strany: hned v prvním dopise jsme se dohodli na tom, že vzájemně můžeme přebírat do svých časopisů články "od konkurence", ale vždy s uvedením zdrojů. Taktéž jsi doporučil redakci "Bedláku", aby u převzatých článků citovali autory. Což je jediné správné !!!

Prote mi vadí, jestliže z hromady materiálů mnou poslaných uděláš článek, v podstatě během chvíle, a napíšeš pod to "připravil Ještěr"! Ona by ta "příprava" Tě totíž stála mnohem více námahy a shánění, nemluvě o originalitě myšlenky napsat článek s tímto tématem. Prote mi nevadí to "připravil Ještěr", ale vadí mi, jestliže nenapíšeš "připravil Ještěr s použitím materiálů poslaných redakci TH" či "poslaných Davym" /na tom už mi sdaleka nesejde/. Ještěre, každému což jeho jest !

Na druhou stranu, máš u mě zase plus v tom, že se věnuješ záchraně krásných míst, přiznám že pro mě posvátných. Te u Tebe jako Moraváka značně ocenuji.

Příteli, toť vše, popudil-li jsem Tě, nedá se nic dělat. Takhle to cítím já a myslím si, že máš pravdu.

Věřím že navždy v dobrém

Zdraví

Davy - David Kohout

P.S. - Je mi jasné že jsme te měli probrat osobně na Trapsavci, ale myslím, že tam nebyla ta správná atmosféra /na tehle/. /Kdybych si fandil, tak bych ještě připsal že doufám, že tento dopis nebude dalším zveřejněným dopisem v SS - viz snad zbytečně zveřejněný spor Ty kontra Vokoun v SS č.9/

Prosím o potvrzení příjmu TH, dejme ^{pmu,} taky do týdne.

Príkladom jedny tajnikarost, vracet mi to nemusis.

ÚŘAD PŘEDSEDNICTVA VLÁDY

Československé socialistické republiky
12509 Praha 1 - Malá Strana, nábf. kpt. Jaroše 4, tel. 2102

Odbor 13

Č. j. 10387/87-13

V Praze dne 26. června 1987

Soudružka

Renata K v a s n í č k o v á

Při trati 1233/10

P r a h a 4

Po přešetření záležitosti uvedené ve Vašem přípisě zasláném předsedovi vlády ČSSR ze dne 30. 4. 1987 ve věci záměru výstavby přečerpávací vodní elektrárny Křivoklát v chráněné krajinné oblasti Vám sdělujeme stanovisko odborného útvaru našeho úřadu.

Koncepce realizace rozhodujících staveb v této oblasti je řešena vládou ČSSR. V roce 1986 přijala usnesení č. 213, které obsahuje konkrétní stavby, které v oblasti velké hydroenergetiky budou realizovány do roku 2000. Vámi uváděná stavba PVE Křivoklát mezi nimi není a nepředpokládá se, že by i pro období po roce 2000 vláda ČSSR takovéto rozhodnutí změnila.

Je přirozené, že s postupující výstavbou jaderných elektráren bude nutno řešit problematiku disponibilní noční a víkendové energie z těchto zdrojů. Jde o řadu alternativ, mezi něž patří i výstavba přečerpávacích vodních elektráren. Lokalita Křivoklát představuje pouze jednu z mnoha možných (teoreticky) alternativ. Z celospolečenského pohledu je však natolik neúnosná, že realizace elektrárny v této lokalitě je zcela nepřijatelná.

Byli jsme ujištěni, že náš odborný útvar nesouhlasí s takovýmto postupem a ve svých stanoviscích pro vládu ČSSR toto řešení nepřipustí.

Kopii tohoto dopisu informujeme příslušné zainteresované orgány, aby mohly ve své působnosti přijmout opatření odpovídající celospolečenským zájmům v této oblasti.

Vedoucí odboru:

v z. *Mužíček*